

**150. výročí poutního místa Filipov,
13.1.2016
promluva Mons. Jana Baxanta,
biskupa litoměřického**

Bratři a sestry,

každý rok, do Filipova, na „více než jitřní“ mši svatou, putujeme rádi, protože ve svých srdcích sem neseme své drahé, rodiny a přátele. I když noční cesta, pro mnohé z vás několikahodinová, bývá dramatická i nebezpečná, ale přece přitažlivá. Člověku je téměř vlastní pouštět se do věcí ne hned jistých a ověřených. Skutečné bezpečí však nám dává Bůh a pokoj duše můžeme zakoušet právě proto, že o pevné Boží dlani či náruči víme. Pak se lze odhodlaně vydávat i na nevyšlapané cesty i strmé stezky. Letos si chceme společně připomenout významné filipovské jubileum: 150 let od chvíle, kdy s velkou pravděpodobností, téměř jistotou, nebe toto místo „políbilo“.

Snad se ani důvěrněji nedá vystihnout skutečnost, že Boží služebnice Maria tajemně, ale zřetelně sdělila nemocné Magdaleně Kadé: **„Mein Kind, von nun an wirst du geheilt! – Mé dítě, od nynějška budeš zdráva!“** Stalo se tak. Uzdravila se. Začala plnohodnotně žít. Její vlastní životní pokračování po uzdravení si téměř logicky můžeme představit, když si vybavíme evangelní událost, kdy Ježíš velmi rychle uzdravuje tchyni apoštola Petra: ona vstala a obsluhovala je. Svůj dík za uzdravení vyjadřuje službou. Nedovedu si představit, že by po uzdravení Magdalena Kadé udělala něco jiného. Vděčnost Bohu, Lékaři, vyjadřovala jistě službou druhým. Ostatně Mariin chvalozpěv „Magnifikat“ opěvuje Pána Boha a Maria se v něm považuje za služebnici všech, a to navíc služebnicí nepatrnou. Magdalena Kadé, sama pevně přesvědčena o působení Boží milosti na přimluvu Panny Marie, nemohla vidět lepší perspektivu a znát jinou ambici, než být také služebnicí.

Když se k nevšední podivuhodné filipovské události tohoto dne vyjadřoval během svého pontifikátu tehdejší litoměřický biskup Augustin Pavel Vahala, vyslovil se tímto způsobem: **„Byla to mimořádná milost uzdravení“ – „auserordentliche Gnadenheilung“**. V letošním jubilejním roce Filipova na měsíc září připravujeme konferenci, která by mohla ze shromážděných, dosud i málo publikovaných historických pramenů více přiblížit a objasnit „Filipovskou událost“ s poukazem na to, že naše litoměřická diecéze má svá tajemství i bohatství. Stopadesátileté dějiny zdejšího poutního mariánského místa nesporně svědčí předně o tom, že každé Bohem omilostněné místo na Zemi je mimořádné a přitahuje lidi, jak vidno i v noci. Maria, prostřednice všech milostí, takovým místům je vždy nablízku. Člověk tam nachází posilu a pokoj. Jistě i vás dojíká, že každoročně 13. ledna o 4 hod. ranní naši společnou eucharistickou bohoslužbu začínáme v přílehlé kapli v prostoru nebeského políbení: v naprostém tichu. Posvátné ticho léčí! Připojuji i druhé zdejší svědectví, totiž že Filipov, ležící na česko-německé hranici, poutníky nerozděluje. Naopak! Spojuje, a zde přítomným fenoménem nebeského uzdravení, nabízí podnět a výzvu k ochotě uzdravování lidských vztahů asi tak, jak to pochopili naši zemští rodáci a zakladatelé AG dnes právě před 70 lety v bavorském Mnichově.

Milí přátelé, bratři a sestry, putováním do Filipova se zde můžeme dostat do větší Boží blízkosti. Naše pouť, mnohdy tak náročná, naše modlitby, projevy kajícího srdce, důvěra v Boha, toto omilostněné místo ožívuje a nás posvěcuje. Každá pouť má několik etap, má i svůj návrat domů. Prosím, podělte se o dnes zde přijatá Boží dobrodiní se svými domácími, ale i se všemi, se kterými se u vás i mimo váš domov setkáte. Amen

